

(До като грамофонът свири „Лучия“, Самоко-
совъ скача и прошепва:) Има нѣщо вѣрно въ ду-
митѣ на тоя фалшафикаторъ . . . Все пре-
стѣпление . . .

(Грамофона спира, а Самокосовъ все ходи изъ
стаята замисленъ).

(Похлопва се)

Самокосовъ. Влезъ!

XI

Влиза Чапразовъ.

Чапразовъ. Добъръ день, господинъ
Самокосовъ.

Самокосовъ. Съ кого имамъ честь?..

Чапразовъ. Азъ съмъ Дремсизовъ.
Дойдохъ да позирамъ. Следъ като чухъ сла-
вата ви — пожелахъ да имамъ единъ пор-
третъ, като вашия, що видѣхъ на отсрещната
будка.

Самокосовъ. Мигъръ толкова ви ха-
реса портрета ми?

Чапразовъ (Съ сдържанъ смѣхъ). Щомъ
сте подлудили дамитѣ, позволете и на други
да се възползватъ отъ примѣра ви.

Самокосовъ. Да, въ това има смѣтка,
г-нъ Дремсизовъ.

Чапразовъ. Осебено за мене... Знай-
те и азъ съмъ малко художникъ. Та искамъ:
хемъ да имамъ единъ портретъ отъ майсторъ
като васъ... Знайте, портретиститѣ сж ценятъ
днесъ. Това е едно щастие: да имате пор-
третъ отъ художникъ, и да се поуча какъ до-
бивате тонове на боитѣ . . .